lečná opustili nebo kam se nemohli ze stejné příčiny navrátiti. Konečný termín pro výplatu podpory stanoví pak zákon na dvojí způsob, rozeznávaje, zda byl uprchlíkům všeobecně uvolněn návrat do stálého bydliště a oni nečekajíce dalšího vyzvání dobrovolně se navrátili, či zda ještě musili býti vyzváni, aby se vydali do určité lhůty na cestu zpáteční. V prvém případě poskytuje zákon uprchlíkům nárok na státní podporu ještě 60 dní po návratu, v případě druhém končí se nárok uplynutím řádně vyhlášené lhůty. Není sporu o tom, že návrat do Rawy Ruské, stálého bydliště stěžovatelova, jest všeobecně uvolněn, a stěžovatel doznal přímo v odvolání podaném na úřad žalovaný, že měl se vydati na cestu podle nařízení vlády nejpozději do 30. listopadu 1917, nepopíraje, že lhůta tato byla po zákonu stanovena a řádně vyhlášena. Že tomu tak bylo, ani ve stížnosti nepopírá. Pro tento případ stanoví však zákon — jak výše řečeno — krátce, že nárok na podporu se končí uplynutím vyhlášené lhůty, a neobsahuje nijakého ustanovení, z něhož by se dalo vyvoditi, že po uplynutí jejím za určitých podmínek přísluší uprchlíkům nárok na další výplatu, zejména kdyby prokázali, že jim z nějaké příčiny nebylo lze odcestovati. Nerozhoduje tedy pro spornou otázku, že stěžovatel pro onemocnění své manželky nemohl se vydati včas na zpáteční cestu, a žalovaný úřad jednal po zákonu, když jemu další výplatu odepřel.

Bylo tedy stížnost zamítnouti.

Č. 69.

Živnostenské právo: * Průkazu požadovaného druhým odstavcem § 116 c) živn. ř. nelze nahraditi tím, že jsou v rekursu podepsaném starostou společenstva neb úřadujícím náměstkem jeho uvedeny skutečnosti, jež mají dle cit. předpisu doloženy býti ověřeným výpisem z protokolu o schůzi společenstevního výboru, pokud se týče společenstevní hromady.

(Nález ze dne 26. března 1919 č. 1479.)

Prejudikatura: Víd. nál. ze dne 8. července 1914 č. 7414, Budw. č. 10.425 A.

Věc: Společenstvo hostinských a výčepníků v Libušíně (adv. Dr. Ant. Trdlica z Prahy) proti býv. ministerstvu obchodu ve Vídni o povolení koncese hostinské a výčepnické.

Výrok: Stížnost zamítá se jako neodůvodněná.

Důvody: Zákon stanoví ve 2. odst. § 116 c) živn. ř., že s každým rekursem představenstva společenstevního, pokud se týče hromady společenstevní proti rozhodnutí úřadu živnostenského má býti předložen také výtah z protokolu o schůzi výboru společenstevního, pokud se týče hromady společenstevní, starostou společenstva podepsaný.

Stěžovatel má za to, že předpisu právě zmíněnému lze vyhověti také tím, že se v rekursu samém uvedou ony okolnosti, jež právě mají býti doloženy výpisem z protokolu o sezení výboru, resp. valného shromáždění společenstva, ve kterém bylo usneseno, aby byl rekurs podán.

Názoru tomu nelze však přisvědčiti.

Znění citovaného předpisu zákonného jest tak jasné a přesné, že nezavdává nejmenšího podnětu k jakýmkoli pochybnostem o věcných a formálních náležitostech požadovaného průkazu. S doslovem zákona jest tedy mínění stěžovatelovo v rozporu. Ale ani z účelu, jejž zákonodárce tímto předpisem sledoval, tedy z ducha zákona nelze vyvoditi správnost názoru ve stížnosti hájeného. Jde zřejmě o to, aby úřady rozhodující mohly spolehlivě a bez jakýchkoli průtahů přezkoumati legitimaci stěžovatelovu. Možnost tu nezaručuje však pouhé tvrzení stěžovatele jako strany, že se na podání rekursu usnesl orgán společenstevní dle zákona k tomu povolaný. Zákon proto vyžaduje osvědčení listinné určitého obsahu i formy, totiž výpis z protokolu o schůzi příslušného orgánu společenstevního, ve které se usnesení stalo, podepsaný starostou společenstva. Okolnost, že také stížnost samu podepisuje za rekurující společenstvo jeho starosta, resp. úřadující náměstek starostův, jest bezvýznamná, neboť nehledě k tomu, že obsah rekursu v daném případě nevystihuje ani všecky směrodatné údaje protokolu, je podstatný rozdíl mezi funkcí, ve které starosta podpisuje rekurs, a funkcí jeho při ověřování výpisu z protokolu. V případě prvém je pouze representantem strany, rekurs podávající, a vývody rekursu týkající se usnesení představenstva, resp. hromady společenstevní o podání rekursu nemají — třeba že jsou kryty podpisem starostovým — větší váhy než ostatní tvrzení procesní strany. Ověřuje-li však starosta společenstva podpisem svým správnost výtahu z protokolu o schůzi výboru společenstevního nebo hromady společenstevní za tím účelem, aby listina jím podepsaná sloužila za průkaz požadovaný v § 116 c) živn. ř., činí tak jako orgán veřejné víry požívající a výpis takto potvrzený má váhu listiny úřední, kterou nelze nahraditi soukromým tvrzením strany.

Odmítlo-li tedy ministerstvo obchodu ve shodě s místodržitelstvím odvolání společenstva pro nedostatek legitimace náměstka sarostova, stížnost podepsavšího, když výkaz v § 116 c) živn. ř. předepsaný nebyl připojen, nelze v tom spatřovati nezákonnost.

Stížnost jest bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 70.

Vyživovací příspěvek: * Poškození v aktivní službě vojenské ve smyslu § 4, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. tu jest, když osoba k aktivní službě povolaná zemře od úrazu na dráze, jejž nezaviněně utrpěla za cesty na povolenou ji dovolenou.

(Nález ze dne 28. března 1919 č. 1501.)

Prejudikatura: Vid. nál. ze dne 21. září 1916 č. 8524, Budw. č. 11.513 A a ze dne 3. dubna 1917 č. 8954, Budw. č. 11.803; jinak vid. nál. ze dne 4. června 1918 č. 7048, Budw. č. 12.143 A.

Věc: Marie Patzeltová v Božím Požehnání (adv. Dr. Josef Tuček z Brna) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Stěžovatelce a jejím dětem byl, když její manžel nastoupil vojenskou službu, přiznán vyživovací příspěvek.